

Folks, og se, de fik Børn og levede i Haabet om, at i deres Sæd skulde alle Jordens Slægter velsignes.

„De sagtmødige skulle arve Jorden.“ Dette opfatter jeg bogstaveligt. Det bliver Kvinder i Jomfru Maries ikke i George Sands Lignelse, hvis Slægt vil befolke Jorden og gøre sig den underdanig. Maries Svar paa Budskabet om, at hun skal blive Moder: „Se, jeg er Herrens Tjenerinde, mig ske efter hans Vilje“, det er Udtryk for den Kvindelighed, hvoraf Fremtiden vokser, medens den katolske Dyrkelse af det sterilt jomfrulige vel kan frembringe det skønne, men ikke det levedygtige. Som hos Bierne, saaledes kan der ogsaa hos Menneskene fremkomme Individuer, Arbejdsbier af Kvindekøn, der savner eller døder Moderinstinktet. Det være nu paa Grund af en misforstaaet Vurdering af Forholdet mellem Natur og Aand, eller af en forstandsklog Egoisme.

Forretninger, kunstneriske eller literære Opgaver eller vel endog Nydelsessyge lægger Beslag paa Tiden, og Moderpligterne undgaas paa den ene eller den anden Maade (Frankrig, Nordamerika). Men Straffen vil ramme det Folk, hvis Kvinder ikke mere forstaar Rachels Smærte.

Hvad rummer det ypperste Kunstværk af Muligheder i Sammenligning med et Menneskebarn?

Store Mænd har haft store Mødre, siger Ordsproget. Hvilken Gerning af Mand eller Kvinde kan i vidtrækkende Betydning sammenlignes med Jomfru Maries? Hvor mange Kvinder har hendes Minde ikke trøstet? Hvor mange Kvinder har hun ikke højnet som Moderkærlighedens Ideal, hvor megen Raahed har hun ikke afdæmpet, hvor mange Taarer har hun ikke aftørret, hvor meget har hun ikke bidraget til at hæve Kvinderne op af Hedenskabets Nedværdigelse mod vore Tidens friere Stilling?

De økonomiske Forhold vil altid direkte og indirekte indvirke paa den sociale Moral. I Tibets fattige Egne har de ført til Polyandri. Til *et* Hjem hører kun *en* Kone, men flere Mænd, da Erhvervsvilkårene er for elendige til, at *en* Mand kan opretholde et Hjem, saa har Folkets Selvopholdelsesdrift ført til en Leveform, hvorunder det bliver muligt at leve og fortsætte Befolkningens Liv. I Østerlands rige Egne er det Polygami, der blomstrer. Socialisten Bebel drømmer i sin Bog „Die Frau und der Socialismus“ om en økonomisk Guldalder, hvor Kvindernes sociale Selvstændighed skal tillade dem kun at faa Elskovsbørn, hvad der for ham nødvendiggør Ægteskabets Ophævelse som Institution.

Enhver kan nu fantasere over dette Emne, som han vil. Menneskene vil dog, trods alle Forandringer i de ydre For-